

gjort ham til en velstaaende Mand; men skønt han paa andre Omraader havde lagt sig enkelte forfinede Vaner til, var hans Smag aldrig kommen ud over det almueagtige. Og Frøken Evaldsen, hans mangeaarige Veninde, som dog selv var af god københavnsk Familje, Datter af en General, manglede mellem sine mange store Egenskaber netop den, som kunde have skabt lidt Hygge og Fred omkring den gamle Mand. Lejlighedens hele Indretning var bleven besørget af et af Byens store Magasiner, og paa Enslevs Modtagelsesaftener, naar der gik en Strøm af Mennesker gennem Stuerne, havde man ganske Foraemmelsen af at befinde sig paa en Møbeludstilling.

Frøken Fanny Evaldsen var nu en Dame i Halvtreserne. Ansigtet var hærget, og de lange Fortænder forskønnede det ikke. Men hendes høje Skikkelse havde holdt sig jomfruelig slank, hendes Gang var let og fri som en Fugls Flugt, — der var en egen storladen Ynde over alle hendes Bevægelser.

Da hun var 28 Aar, saae hun Enslev første Gang paa en Talerstol, og det utrolige hændte, at Ryttergeneralens fejrede Datter, der havde været selve de kongelige Prinsessers Legekammerat, skænkede denne Folkets Mand sin Kærlighed, ofrede ham sit Rygte, ja helligede ham senere sit hele Liv. Og Enslev havde langtfra altid vist sig taknemlig for hendes Opofrelse, allermindst gengældt hendes store Trofasthed. Efter at hun var gaaet i Frø, behandlede han hende nærmest som et gammelt Tyende. Men i Virkeligheden kunde han slet ikke undvære hende, fordi hun efterhaanden var bleven det eneste Menneske, han fuldt ud stolede paa.

Da Døren til Sovekammeret endelig gik op og Asmus Hagen kom ind, gled hun ham imøde fra den anden Ende af Stuen i sin ejendommelige Musvaageflugt og greb hans Arm.

„Hvordan staar det til? Sig mig Sandheden, Professor Hagen!“

„Kære Frøken, der er ikke allermindste Grund til Ængstelse. Det er jo et af de sædvanlige Tilfælde.“

„Mener De, han kan være over det imorgen ... eller senest iovermorgen?“

„Er det saa magtpaaliggende?“